

El Romea estrena demà un musical que reivindica Salieri com a compositor i nega que matés Mozart

Salieri i Mozart puguen a escena

Toni Sevilla i Quim Lecina interpreten Salieri i Mozart respectivament a 'Mozart, Salieri i el Rèquiem inacabat' ■ AGUADÉ/CARASOL

Teresa Bruna
BARCELONA

Antonio Salieri (Toni Sevilla) i Amadeus Mozart (Quim Lecina) es retrobaran al Teatre Romea des de demà fins al 20 de gener per intentar demostrar, explicant-se davant del públic de Catalunya, que Salieri no va matar Mozart.

Aquest és l'objectiu de Quim Lecina, creador i director de *Mozart, Salieri i el Rèquiem inacabat*, un espectacle musical "que s'escapa de tot realisme i naturalisme i fa nombroses picades d'ullet des del cabaret fins als músics de la Rambla", diu Lecina, tot puntualitzant que el vestuari és actual i que "nosaltres tenim aproximadament el doble de l'edat que tenien ells!".

Tots dos protagonistes són fundadors del Lliure: "Feia molts anys que no feia res amb en Toni Sevilla, des que érem a Gràcia. Tenia moltes ganes de tornar a compartir escenari". Els acompanyen una formació de tres instruments i vuit

El 'Rèquiem' que no es va acabar

La música de l'espectacle es basa en el *Rèquiem* de Mozart, però només la part que va compondre ell. "El va acabar un deixeble per poder cobrar el preu establert. Mozart n'havia deixat alguns apunts, però pocs. Nosaltres només utilitzem la part que va escriure ell". Els onze temes del *Rèquiem* no són l'única música de l'espectacle. També s'interpreten dues àries de Salieri i dos al-

cantants d'òpera que, a més de fer de solistes, van intervenint físicament. "Fan una funció semblant a la del cor grec", explica Lecina.

Un cabdell que s'embolica
Quim Lecina va escriure el guió a partir d'una novel·la de ficció d'Aleksandr Puixkin, "que és el déu de la poesia russa, i a qui curiosament li deien el Mozart rus", en la qual Salieri enverina Mozart. "És injust que Salieri, que és un gran músic, hagi passat a la història per

tres temes de Mozart, de *Les noces de Figaro* i de *Don Giovanni*. "Al final de l'espectacle els posem la nostra corona simbòlica de flors a tots tres: a Mozart, a Salieri i a Puixkin amb una frase que diu: *Els a nosaltres no ens necessiten, però nosaltres a ells, sí*".

Albert Romani ha estat el responsable dels arranjaments i la direcció musical és d'Elisenda Carrasco.

haver matat Mozart, quan això és una llegenda que Puixkin va aprofitar per fer la seva història". Per seguir amb l'embolica que fa fort, el dramaturg Petter Schaffer en va fer una obra de teatre que després Milos Forman va portar al cinema.

"De fet, Puixkin no era culpable del tot i en cap moment es va imaginar el ciri que muntaria. Es va basar en una rumorologia que corria per Europa a finals del segle XVIII a partir dels comentaris de les infermeres

del manicomi on Salieri va passar els seus últims dies", continua explicant Lecina.

Mozart entra al teatre

L'espectacle comença fora del Romea. Lecina-Mozart és una mena de músic de carrer que entra al teatre enmig del públic. "La música i el text formen un tot, és com si estiguessin incrustades l'una a l'altre. A més, música i teatre es potencien mútuament i una ajuda l'altre a entendre's. Tots hi surten guanyant". L'espectacle té una durada de 70 "intensos" minuts en els quals "hem potenciat el sentit de l'humor de Puixkin" i durant els quals també hi ha lloc per a moments personals de la vida de Mozart, com ara les cartes que el seu pare, D. Leopold, li va enviar fent-lo culpable de la mort de la seva mare. "Li feia pressió psicològica perquè era massa liberal i tenia por que deixés la música. Res més lluny de la realitat, perquè Mozart sempre va prioritzar l'art a tot", conclou. ■

La sala de ball és, per a uns, el record d'una passió extingida, mentre que per als altres significa l'inici d'un nou somni ■ VERSUS

'Ball trampa', de Xavier Durringer, arriba demà al Versus Teatre

A ritme de 'hip-hop'

T.B.
BARCELONA

La companyia Stress Teatre, amb Jordi Castanyer al capdavant, estrena també demà al Versus Teatre un muntatge de la coneguda i versionada peça *Ball trampa*, del dramaturg francès Xavier Durringer. Castanyer, que va néixer a França i hi va viure fins a l'adolescència, ha fet ell mateix la traducció i ha dirigit l'obra. Els intèrprets són Xavi Carbonell, Bet Castellví, Ricardo Mestres i Neus Grifell.

L'obra transcorre en una sala de ball, decorada amb grafitis i música *hip-hop*. "Hi ha dues parelles, però no coincideixen. Una hi va perquè allà va néixer una passió que, tres anys més tard, s'ha extingit i volen fer un intent -fracassat- de recuperar-la, reproduint la primera mirada, la primera frase, el primer petó. Però tot va més que mala-

ment. Jo diria que cada vegada que parlen és com si vomitessin un tros de carn", explica Castanyer. L'altra parella comença al mateix lloc la seva història, tot i que s'intueix que, potser tres anys més tard, acabarà de la mateixa manera.

"Tres anys després, cada vegada que parlen, és com si vomitessin un tros de carn"

Jordi Castanyer i tot l'equip ha fet filigranes per tirar endavant l'espectacle amb els mínims elements. "Vaig triar-la perquè té el mínim d'escenografia. Nosaltres ho autoproduïm tot", diu. Stress Teatre va néixer fa 9 anys amb el muntatge *American Buffalo*, premiat a la Mostra de Teatre de Barcelona. ■